

[Johs. Christiansen.]

vejebringes ad foreningsmæssige Baner. Den skal fremgaa af Landets Lovgivning i Overensstemmelse med de Fordringer, De Forenede Nationer til sin Tid stiller. Forsøger man gennem disse Foreninger eller paa anden lignende Maade at foregribe noget paa dette Omraade, er det ensbetydende med at lægge Sten i Vejen for de Bestræbelser, der fra mange Sider er i Gang for at løfte Militærspørgsmaalet op over Partistriden.

Ud fra disse Betragtninger vil de Mænd, der her har det ledende Ord at sige, efter min Mening handle klogt ved at stille den videre Dannelse af Hjemmeværnsforeninger i Bero. Men herudover vil jeg gerne henstille, at Regeringen tager Spørgsmaalet om Vaabenaflevering op til fornyet Overvejelse. Indtil dette Spørgsmaal er bragt til en heldig Løsning, bør Regeringen i øvrigt paase, at de Vaaben, der her er Tale om, ikke anvendes til Øvelser el. lign. inden for de Hjemmeværnsforeninger, der allerede er dannet.

Til det ærede Medlem Hr. Mogens Fog vil jeg saa endelig sige: efter Referatet af hans Vordingborg-Tale at dømme kan han næppe være uenig med mig i, at vort Medlemsskab i De Forenede Nationer paalægger Danmark Tilbageholdenhed med Hensyn til vort militære Beredskab, saa længe Sikkerhedsraadet ingen Direktiver har givet os.

Som Følge af de Forhold, jeg her har omtalt, vilde det være af Betydning, om det ærede Medlem med nogle Ord fra denne Talerstol vilde sige sin Mening om Sagen, og det opfordrer jeg ham herved til at gøre, ikke fordi jeg tror, at det ærede Medlem taler med een Tunge ude og en anden Tunge her, men fordi hans Ord herindefra vil være af større Vægt til Klaring just af de Spørgsmaal, jeg her har peget paa.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om de radikale Kræfter, der er Drivfjederen i Det radikale Venstres politiske Arbejde. Ærede samtidige beskæftiger sig jævnlig med den Opgave at analysere, hvad de kalder Radikalismens Aand. Man gør herunder Forsøg paa at faa slaaet fast, at denne Radikalismens Aand kun er negativ, og at radikal Venstrepolitik føres ud fra underlødige Motiver, at Partiet stiller sig skeptisk til Værdien af de mere følelsesbetonede Foreteelser i Folkets Liv, og at det savner positiv Indstilling over for Fædrelandet.

Jeg har ærligt og redeligt bestræbt mig for at efterprøve, om disse — som det synes — naadeløse Kritikere af mit Parti har Ret

til at tale og skrive, som de gør, men jeg kan ikke se det. Jeg tror, de ræsonnerer ud fra forudfattede Meninger, i alt Fald forsømmer de en Hovedregel for al kritisk Virksomhed: at trænge ind bag Tingenes ydre Form og at prøve at se det foreliggende ud fra Ophavsmandens egne Forestillinger og Bevæggrunde.

Efter de 40 Aars Indsats, Det radikale Venstre har øvet, skulde det heller ikke synes muligt at undgaa at faa Øje paa den lange Række af Arbejdsresultater, Partiet har bag sig. Lad mig nævne den Retsreform, der nu i rum Tid har dannet Grundlag for dansk Retsopfattelse og dansk Retspleje; Jordreformerne af 1919, der betød et overordentlig Fremskridt i hele vor Landbolovgivning; den store Lønningsreform, der var en Retfærdighedshandling mod den danske Tjenestemandsstand; Grænsepolitiken af 1918—20, der nu anerkendes af næsten hele vort Folk, og hvis Grundsætninger nu forsvares med Ildhu bl. a. af Medlemmer af det høje Ting, som dengang var svorne Tilhængere af den saakaldte Flensborgbevægelse; Indførelse af Grundskyldstankens Principper i vor Skattelovgivning; Tanken om at anvende Voldgift i store Arbejdskonflikter, der bragtes i Anvendelse i 30erne, og som nu har Tilslutning fra i alt Fald tre af Rigsdagens store Partier; hele den omfattende og mangfoldige Reformlovgivning før 30erne og ikke mindst i 30erne, der gennemførtes sammen med Socialdemokratiet paa det fælles demokratiske Arbejdsgrundlag.

Jeg synes, vi Radikale med nogen Ret kan tilbagevise Paastanden om, at vort Parti skulde være et negativt Parti. Jeg tør med rolig Samvittighed sige, at faa eller ingen Partier har indstillet sig mere positivt i Spørgsmaalet om at tilvejebringe en retfærdigere og sundere demokratisk Folkepolitik end det Parti, jeg har den Ære at tilhøre.

Og de underlødige Motiver! Er det underlødige Bevæggrunde, der har faaet Partiet til at træde i Skranken for en sund Retsopfattelse, for større social Tryghed, for demokratiske Skatteprincipper, for en rigere Udnyttelse af de Anlæg og Evner, der bor i Landets opvoksende Ungdom, for de Frihedsgoder, der laa nedfældet i Grundloven 1915, for Sikringen af saadanne Former for Skole- og Kirkeliv, der er Forudsætningen for, at et Folk kan leve sit kulturelle og aandelige Liv under fuld Frihed? Jeg maa nok spørge, hvem er det, der tør paastaa, at et Parti, der er traadt i Skranken for alt dette, har ladet sig lede af underlødige Motiver?